

БАЛКАНСКО ЧЕДО

VI

Мечката

Заслизахме изъ баира „Широки ридъ“. Навлизахме въ красиви букови гори. Ние зяпнахме отъ очудване и се захласнахме. А дѣдо Ангелъ извика:

— Ха, ето и мечката.

— Кжде? Кжде е мечката? — викнахме изплашени ние. Ловецътъ забрави пушката си и, както вървѣше най-напредъ, повърна се и изплашенъ завика:

— Каква мечка? Кжде е мечката?

Дѣдо Ангелъ се усмихна. Посочи едно дебело осамотено дърво и рече:

— Дойде ми на умъ за мечката, дето я убихъ тука!

Въздъхнахме съ облекчение. Погледнахме бука и видѣхме въ клонитѣ му преплетени дебели пръти, изплетенъ кошъ въ дървото.

Дѣдо Ангелъ ни разказа:

— Миналото лѣто се появи по тия мѣста мечка. Тя се бѣше настървила на месо и нападнаше и грабѣше телета, крави и юнчета отъ околнитѣ совати. Оплакаха ми се говедаритѣ, сжщитѣ ония, дето снощи имъ гостувахме. Тѣ ми разправиха, че тая мечка е голѣмъ звѣръ. До тогава бѣхъ убивалъ нѣколко мечки съ брадвичката си. Тя ми е всѣкога на крака. Безъ брадвичката никжде не ходя. Видя ли да ми се изпрѣчи нѣкоя опасностъ, съ нея веднага се справямъ. Случвало ми се е, ненадейно се изпрѣчи предъ мене мечка. Да бѣгамъ нѣма време... Викамъ ѝ:

— Бѣгай, Мецано! Бѣгай, Богъ те убилъ!

А тя се изправи на заднитѣ крака, зареве насреща ми, готова да ме сграбчи. Какво да правя! Да бѣгамъ, нѣма на кжде, па дигна брадвичката и цапъ, цапъ по главата, додето падне...

Но тоя пжтъ ме достраша да се срещна съ мечката само съ брадвичката си, та взехъ отъ говедаритѣ и пуш-